

— Кой би посмѣлъ да лъже тебе, свѣтли царю! Животътъ ми е въ твоитѣ рѣцѣ. Нима ти не би могълъ да ме накажешъ за лъжата по-жестоко, отколкото за кражбата!

Тогава царътъ се усмихналъ, махналъ съ рѣка и казалъ:

— Добрѣ, иди и сѣй злато!

Тогава крадецътъ поискалъ да му дѣдатъ една бучка злато, направилъ отъ нея ситни като просени зърна сѣмена, обработилъ земята въ градината на онова мѣсто, дѣто царътъ обичалъ да се разхожда съ царицата, и казалъ:

— Царю, земята и сѣмето сж готови. Сега трѣбва да се намѣри човѣкъ да посѣе златото.

— Защо го не посѣешъ ти? — казалъ царътъ.

— Това сѣме за да поникне и даде плодъ, трѣбва да бжде посѣто отъ човѣкъ, който прѣзъ живота си никога и нищо не е кралъ. Това е тайната сила, която ще накара златнитѣ сѣмена да никнатъ. Посѣй го ти, велики царю!

Царътъ се усмихналъ леко и казалъ:

— Напразно ще опитвамъ, то нѣма да поникне отъ моята рѣка, защото азъ веднажъ откраднахъ